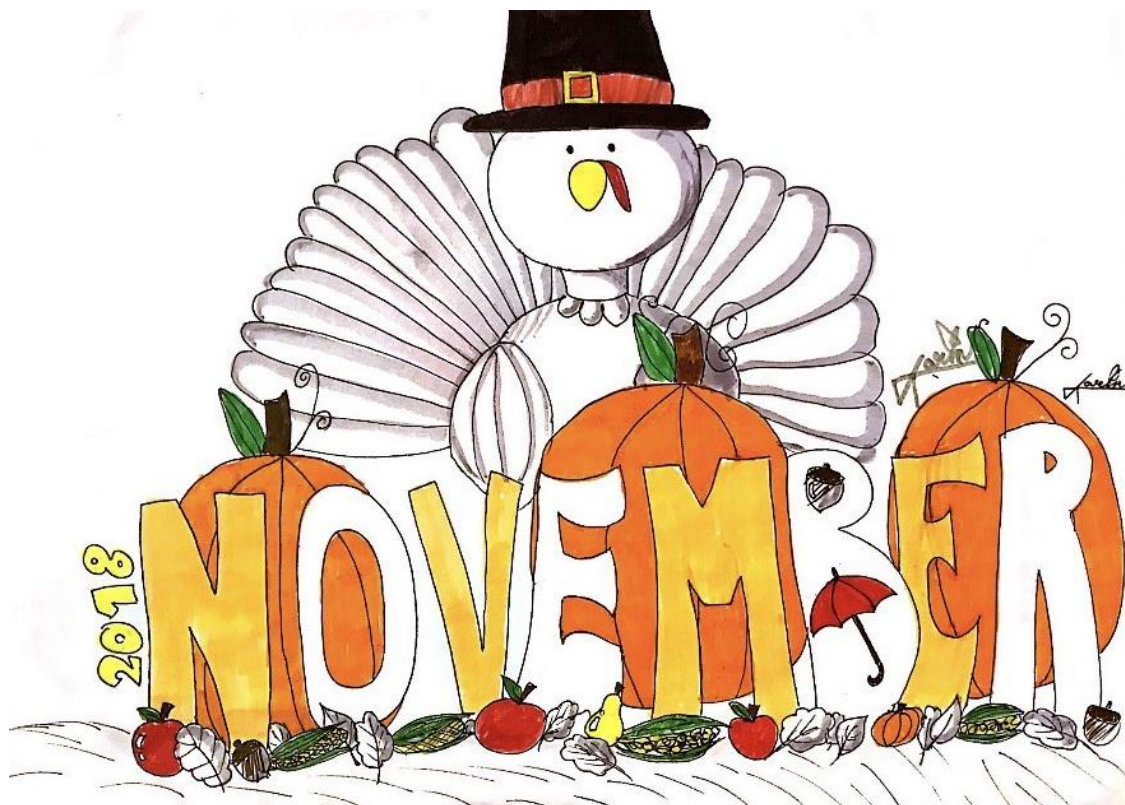

Mesec november je bil posvečen preizkusom znanja in pridobivanju ocen. Nekateri učenci pa smo se pripravljali tudi na Besedičico, natečaj za mlade literarne ustvarjalce zgornjesavinjskih osnovnih šol. Misli učencev in seveda tudi učiteljev pa so uhajale na pripravo točk za dobrodelno prireditve naše šole – TV (z)mešalnica. Pripravili smo tudi veliko izdelkov za sejem po prireditvi, s katerimi zbiramo sredstva za šolski sklad.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

10. USTVARJALNE DELAVNICE

V soboto, 10. 11. 2018, so na Osnovni šoli Frana Kocbeka Gornji Grad gostili 10. ustvarjalne delavnice za nadarjene učence osnovnih šol Zgornje Savinjske doline. Mentorji posameznih šol so pripravili delavnice z različnih področij, učenci pa smo si jih izbrali glede na naše interese.

Ob 9. uri smo se vsi zbrali v njihovi telovadnici, kjer smo se razdelili v šest delavnic. Te pa so bile: Ustvarjalni gib, Tudi rastline in živali obvladajo matematiko,

Ustvarjanje z lutkami, Kreativno pisanje v angleščini, Papirnate skulpture in Orffova delavnica. Nato je sledil ustvarjalni del.

Jaz sem si izbrala Orffovo delavnico: improvizacija v pentatoniki. Najprej smo se spoznali s pojmom pentatonika in improvizacija. Pentatonika je lestvica petih tonov brez poltonov. Poslušali smo japonsko ljudsko pesem v pentatoniki Tsuki, kar pomeni luna. Najprej smo se jo naučili zapeti, nato še zaigrati. Igrali smo jo na Orffova glasbila: cajon, palčke, resonatorje, altovski in sopranski ksilofon, metalofon in zvončke, prijateljica Daša pa nas je spremljala s prečno flavto. Ko smo jo vsi znali zaigrati, smo začeli z improvizacijo, ki je sprotno izmišljanje melodije. Vsak si je izmislil svojo v pentatoniki.

Ob 12. uri smo se spet skupaj zbrali v telovadnici, kjer so se vse delavnice predstavile. Prišli so že tudi naši starši, ki so nas po končani predstavitvi odpeljali domov.

Mislim, da se je na delavnicah vsak naučil kaj novega in da nam bo pridobljeno znanje prav prišlo. Prijetno pa se je bilo tudi družiti s sovrstniki, s katerimi imamo podobne interese.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

KVIZ KAJ VEM O GOZDU IN LESU

Zavod za gozdove Slovenije, območna enota Nazarje, in Muzej gozdarstva in lesarstva Vrbovec Nazarje sta v sredo, 14. 11. 2018, v Kulturnem domu Nazarje pripravila že deveti tekmovalni kviz na temo Kaj vem o gozdu in lesu. Udeležile so se ga štiri ekipe osnovnih šol Zgornje Savinjske doline. Našo šolo smo zastopali štirje sedmošolci: Matevž Kovač, Žiga Orel, Patricija Podvratnik in Ali Ernecl.

Okoli enajstih smo se zbrali pred šolo in se s kombijem odpeljali do Kulturnega doma Nazarje. Sledila je kratka predstavitev tekmovanja in pravil, nato pa se je vse začelo. Kviz je bil napet povsem do konca. Sodelovalo je tudi občinstvo in si prislužilo simbolne nagrade. Zmagala je OŠ Ljubno,

preostale ekipe pa smo imele enako število točk. Po dveh dodatnih vprašanjih smo učenci OŠ Mozirje osvojili drugo mesto, tretja je bila OŠ Nazarje, zadnje mesto pa so osvojili učenci OŠ Luče. Po tekmovanju smo se učenci skupaj z mentorji okrepčali v bližnji restavraciji, nato pa se odpravili domov.

Učenci OŠ Mozirje smo bili z doseženim zadovoljni, prav tako pa smo se na kvizu tudi zabavali.

Ali Ernecl, 7. a

PRIPRAVE NA DOBRODELNO PRIREDITEV

Zadnji mesec smo vsi učenci in učitelji naše šole veliko časa posvetili pripravi na dobrodelno prireditev. V okviru tehniških in naravoslovnih dni ter pri izbirnih predmetih smo izdelovali izdelke za prodajo na stojnicah. Pekli smo piškote, izdelovali rezance, kosmiče, žitne ploščice, lončke, lizike (tudi take za hujšanje), balzam za ustnice in telo, sveče, adventne venčke in še mnogo drugega.

GRANOLA

V šoli smo pri krožku Kuhajmo skupaj naredili granolo iz ovsenih kosmičev, suhega sadja, oreščkov, kokosovega čipsa in kokosovega olja.

V posodo smo zmešali 1500 g ovsenih kosmičev, celo vrečko kokosovega čipsa, dodali 4 žlice medu in 1 žlico kokosovega olja ter 200 g mandljev in 200 g orehov.

Zmes smo razporedili po pladnju, prekritim s peki papirjem, ki smo ga potem še za 20 minut postavili v pečico za 100 °C. Ohlajeni zmesi smo dodali suho sadje in jo zapakirali v vrečke.

Sašo Tamše, 7. b

Mladi literati

LEPO JE IMETI PRIJATELJA

Živijo, danes vam bom povedala zgodbo o sebi in svoji najboljši prijateljici.

Moje ime je Maja. Stara sem 11 let in živim blizu Novega mesta. Imam 3 sestre - Martino, Mijo in Mojco - ter 4 brate, in sicer Martina, Miha, Marka in Matevža, jaz pa sem najmlajša. Martina in Martin sta dvojčka in najstarejša v družini. Nimamo dovolj denarja, da bi si lahko kupili najboljše in najdražje znamke oblačil, ampak ponosimo oblačila drug za drugim. Zaradi tega se ne pritožujem, saj moja starša trdo delata, da bi preživela svojo družino.

Nimam prijateljev, mogoče tudi zato, ker živim v 16. nadstropju razpadajoče stolpnice. Večkrat vidim, kako se moji sošolci igrajo na igrišču. Rada bi se jim pridružila, a vsakič, ko se jim približam, zbežijo. Ne vem, zakaj.

Rada hodim v šolo. Moj najljubši predmet je naravoslovje, pri katerem sem zelo uspešna. Najbolj mi je všeč, ko opazujemo stvari pod mikroskopom. Vidim, da je svet več, kot pa lahko vidimo s prostim očesom. No, to je vse, kar morate vedeti o meni, zdaj pa k zgodbi.

Začelo se je čisto normalno ponedeljkovo jutro. Oblekla sem se, pojedla zajtrk in odšla v šolo. Ne vem zakaj, ampak imela sem občutek, da se bo zgodilo nekaj pomembnega. In res. Na našo šolo se je prepisala Neža, drobna punca s pegami, očali in z zobnim aparatom. Kakor sem opazila, so se je, prav tako kot mene, vsi izogibali. Ko se je pouk končal, sem hotela oditi domov. A ko sem stopila par korakov naprej, sem opazila Nežo. Sedela je na klopi in si obraz prekrivala z dlanmi, debela solza ji je polzela po licu. Nisem si mogla kaj, da ne bi prisedla in jo vprašala, zakaj je žalostna. Povedala mi je, da se nihče ni želel pogovarjati z njo. Želela sem jo potolažiti, zato sem brez pomisleka rekla: »Lahko si moja prijateljica, če želiš.« Takoj ko sem to izgovorila, sem obžalovala, saj sem mislila, da bo zagotovo rekla ne in odhitela stran. Ampak ona se je le prijazno nasmehnila in delala: »Z veseljem!« Njen žalostni obraz se je hitro obrnil v smejoč in igriv obraz, poln hvaležnosti. Ob pogledu nanjo bi še tako ledenemu človeku zaigralo srce.

Ko sva odšli domov, sva se imeli res lepo. Veliko sva si imeli povedati, čeprav sva se poznali le kakšno uro. Ugotovila sem, da živi čisto blizu mene, v nadstropju nižje. Vsak dan sva se skupaj igrali in zabavali. Ugotovili sva, da so vse dobre stvari zastonj in dosegljive peš. Zdaj na prijateljstvo gledam drugače in verjamem, da je prijateljstvo sveto. Od takrat naprej je Neža moja najboljša prijateljica.

Maja iz 16. nadstropja

P.S.: Sedaj tudi Neža obožuje mikroskope in vidi svet drugače.

Adijo, grem k Neži.

Lina Ujčič Vrhovnik, 6. b

Willyju

Oh, ti kuža naš!
Zakaj si že zapustil nas?
Zakaj si stekel stran, na prometno cesto,
ko pa pri nas imel si najlepše mesto?

Oh, ti kuža naš!
Hiša naša mrzla je postala,
tvoj čaroben smrček manjka,
urok preklet ostaja.

Oh, ti kuža naš!
Če bi vedela, kako hitro te bom izgubila,
čisto vse bi spremenila,
vsa bi se tebi posvetila.

Oh, ti kuža naš!
A si sploh vedel, kako imam te rada?
A veš, kako sem zdaj sama?
Pogrešam te!

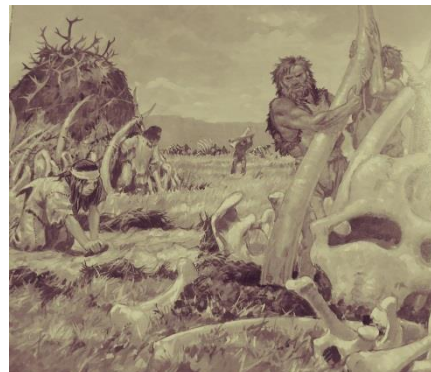
Willy,
tvoj javorček še stoji,
od žalosti izgublja liste, ker te ni.

Willyju, ki me je 27. oktobra 2018 za vedno zapustil.

Zala Paulina Brišnik

MOJ DAN V KAMENI DOBI

Ko sem nekega mrzlega dne odprl oči, prepričan, da se prebujam v navadno zimsko jutro, sem nad sabo zagledal mamutovo kožo in kmalu ugotovil, da sem v šotoru, narejenem iz velikih kosti, rogovja ter kož. Na sebi nisem imel pižame, temveč preprosto, iz kož šivano oblačilo z veliko kapuco. Ko sem stopil iz šotoru in se malo razgledal po naselbini, sem ugotovil, da je moj šotor največji in po tem sem sklepal, da sem poglavar.

Možje v vasi so pripravljali orožje. Tudi jaz sem dobil svoje dolge kopje in pestnjak. Odšli smo takoj, ko smo zakurili ogenj. Po gozdu smo hodili povsem neslišno, hodili smo več ur. Pihal je leden veter in dišalo je po snegu. Glede na vegetacijo sem vedel, da smo nekje bolj vzhodno in severno. Iz oddaljene tajge je bilo slišati tuljenje tropa volkov. Takrat smo na robu velikega močvirja zagledali ogromnega mamuta. Ta mamut je tehtal najmanj 10 ton, to je bila njegova moč pa tudi šibka točka. Na meji med mrzlo tajgo in prostrano tundro, blizu rek, kamor se hodijo mamuti napajat, se tudi radi pogreznejo. Tega velikana smo najprej previdno osamili in nato pregnali v sredo močvirja. Oboroženi z dolgimi kopji smo nato čakali v spoštljivi razdalji. Ko se je mamut v boju z blatom povsem izčrpal, smo vanj vrgli naša ostra kopja. Takrat je obležal. Nato smo ga razparali in mu odstranili drobovje, meso smo narezali na kose in ga zavili v dele kože. Ko smo

imeli vse pripravljeno, smo se odpravili nazaj v vas. Eni so nosili kosti, drugi okle, tretji meso. In ko je tako minilo nekaj ur, smo ugotovili, da smo zagotovo zgrešili pravo pot. Mračilo se je že, torej smo že več ur tavalili in gazili po svežem snegu. Takrat pa je pred nas skočil trop sabljevobih tigrov. Mojih mož je bilo 18, tigri so bili res le trije, a v tem boju sem izgubil večino svojih mož. Ostalo nas je le osem, a tudi en tiger. Moj najbolje izurjeni mož je stekel naprej, tiger pa seveda za njim, takrat pa sva ga lahko s prijateljem zadela s sulicami. Toliko, kolikor smo tokrat nalovili mesa, ga nismo že dolgo, prav tako pa že dolgo nismo izgubili toliko mož. Zato je bil to dan sreče v nesreči. Najhuje pa je bilo to, da še vedno nismo vedeli, kako priti domov. Še par dni smo tavalili po zasneženem gozdu in iskali pravo pot. Ko so nam že pohajale zadnje moči, bili smo vsi premočeni in na smrt utrujeni, smo pred seboj ugledali našo vas. A izgledalo je, da se naši ljudje pripravljajo na selitev, očitno za plenom in stran od tega mraza.

Odložili smo tovor in stekli za njimi. Bilo je še ravno pravi čas. Žene so skuhale odlično

juho. Uporabile so nekakšen trinožnik, na katerega so privezale meh, sestavljen iz več skupaj sešitih kož. V vodo v njem so metale razžarjene prodnike, ki so jih neprestano menjavale in na tak način dosegle, da je zavrela odlična juha iz zdrobljenih jelenovih kosti. Čez nekaj dni smo se res preselili tja, kjer veter ni tako ostro

rezal, na veliko skalno polico. Še dolgo smo uživali v pojedinah prekajenega mamuta in tigrov.

Bil sem ponosen, res nam je šlo dobro. Ljudje so bili siti. Žene so šivale nove obleke in ko sem zvečer ob ognju zaspal, sem se potem zjutraj spet zbudil v svoji postelji in v svoji črtasti pižami. Iz kuhinje sem slišal radio in dišalo je po sveže pečenih rogljičkih. In kako daleč nazaj sem šel v sanjah? Samo v KAMENO DOBO –november- kakšnih 35.000 let nazaj.

ALI ERNECL, 7. a

ZGODBA O PRIJATELJSTVU

Moje ime je Sofija in rada bi ti povedala svojo zgodbo. Babica mi ves čas govori, da so prijatelji zelo pomembni. To se mi v prvih letih osnovne šole ni zdelo pomembno, saj sem jih imela veliko. Igrali smo se, družili in zabavali. Vse to pa se je v petem razredu spremenilo. Na našo šolo je prišla nova punca, ki je bila naših let. Določili so jo v naš razred, kar meni ni bilo prav nič všeč. Ime ji je bilo Nina, prišla pa je iz Srbije. Našega jezika ni najbolje obvladala, po zunanosti pa nam je bila enaka.

Prijateljicami smo se odločile, da se z njo ne bomo družile. Nekaj časa smo se tega vse držale, potem pa se je sošolka Eva začela z njo pogovarjati. Vsem ostalim nam je pripovedovala, da je Nina super. Prepričala jih je, naj jo spoznajo in se z njo začnejo družiti. Najprej jih je Nina zavračala zaradi prejšnje nesramnosti, čez čas pa jim je dala priložnost. Vse so se ji opravičile in kasneje postale prijateljice.

Takrat sem ostala sama brez prijateljev in moram priznati, da mi je šola postala prava muka. Zakaj? Ker so se vsi z nekom pogovarjali, samo jaz ne. Na zunaj tega nisem kazala, saj sem bila mnenja, da se ne smem osramotiti, srce pa je trpelo. Čez nekaj časa sem se odločila, da tudi sama navežem stik z Nino. Na začetku nisem prišla nikamor, saj so se punce začele nesramno obnašati do mene. Zaradi tega sem se z Nino naslednji dan dobila in se ji opravičila. Dali sva priložnost druga drugi in se začeli pogovarjati. Čez nekaj dni so tudi vse ostale sošolke to izvedele in spet smo se spoprijateljile. Vse je bilo kot prej.

Ugotovila sem, da so prijatelji v življenju res pomembni. S puncami smo se odločile, da nikoli več ne bo nesramne do novih sošolcev, če bodo prišli. Če si prebral mojo zgodbo, vedi, da so prijatelji v življenju res pomembni.

Tjaša Veber, 6. a

KAJ SE JE DOGAJALO V ALENKINEM TELESU?

»Joj, kako me boli trebuh!« je zastokala deklica Alenka. »In kako mi je slabo!« je še dodala.

»Je v omaki mleko?« je njen očka vprašal kuharico.

»Seveda je. Saj je vendar smetanova omaka!« mu je odgovorila.

»Ampak Alenka je alergična na mleko!« se je oglasila še Alenkina mama.

Zaradi hudih bolečin v trebuhu so Alenko nemudoma odpeljali k zdravniku, kjer je dobila zdravilo. Zdravnik je pred odhodom domov Alenko in njene starše še opozoril,

naj bodo naslednjič pri izbiri hrane bolj previdni. Alenka je po prihodu domov legla v posteljo.

Medtem ko je Alenka spala, se je v njenem telesu dogajalo marsikaj. Želite izvedeti?

V njenem želodcu je potekala borba. Napadle so ga bakterije, ki so prišle iz smetanove omake.

»Kaj pa je to!?« se je oglasila ena izmed bakterij. Bilo je zdravilo, ki je drvelo proti njim.

»Ohranil bom zdrav in nepoškodovan želodec!« je zavpilo zdravilo.

Začela se je vojna, ki je trajala kar nekaj časa. Alenka je zaradi tega trpela hude bolečine.

»Din don!« se je oglasil zvonec pred vrati pisarne možganov.

»O, dober dan!« so pozdravili možgani.

Pred vrati so stale sanje. Prišle so opravljati vsakdanjo nalogo. Ker je Alenko strašno bolel trebuh, so se sanje odločile, da bodo pripravile sanje, ki jo bodo vsaj malo osrečile. V sanjah so bili samorogi in premikajoče rožice, ki so skakale po mavrici.

Ko se je Alenka končno zbudila, je bilo vojne konec. Zmagalo je zdravilo in želodec se mu kar ni mogel prenehati zahvaljevati.

»Ne zahvaljuj se samo meni, zahvali se še protitelesom, ki so mi pomagala uničiti te umazane bakterije,« je izjavilo zdravilo.

Alenka je zaradi dolgega spanca postala lačna. Med vstajanjem s postelje se je s palcem na nogi zaletela v omaro. Takrat je palec na nogi napovedal začetek maratona za živce. Živci so tekli od palca pa vse do možganov. Živec, ki je prvi prispel do možganov, je imel to čast, da je možganom predal sporočilo, da mora gospodična bolečina opraviti svojo nalogo. Povprečen živec maraton preteče v pol tisočinke.

Medtem ko je Alenkina mama odšla po mokro brisačo, da bi jo položila na Alenkino udarnino, si je Alenka pripravila hrano. Iz hladilnika je vzela zeljno solato s koruzo. Ko jo je Alenka pogoltnila, je solata poklicala živce in jim povedala, naj sporočijo možganom, da naj želodec pripravi prostor zanjo. Živci so v naglici odnesli sporočilo možganom in možgani so opravili, kar je bilo treba.

Takoj ko je živec odšel, je za njim prihitel živec, ki je osvojil drugo mesto na živčnem maratonu. Ta je s svojo novico naznanil, da srce trenutno ne poganja več krvi po žilah. Možgani so se namrščili: »Kako je to mogoče?«

Alenka je tisti trenutek izgubila nadzor in se onesvestila. Kakšna smola! Njen oče je hitro poklical reševalce, medtem pa je začel z masažo srca.

»Kaj pa je zdaj to!?« so se oglasili možgani.

»To je masaža srca, ki jo ljudje delajo zaradi zastoja srca, ker je srce na počitnicah.«

»Na počitnicah!?«

»Da, na počitnicah je!«

»Kaj? Kako? Zakaj? Ampak saj srce ne bi smelo imeti počitnic več kot pol minute!« so bili še kar razburjeni možgani.

»Živci, hitro mu pošljite tole sporočilo.«

Možgani narekujejo: »Spoštovano srce, prosimo vas, da takoj nadaljujete z vašim delom, sicer vas bomo odpustili. Lep pozdrav.«

»Odnosite mu že to! Mudi se!« zavpijejo možgani.

»Že grem!« se oglasi živec in hitro odnese sporočilo srcu.

»Spoštovano srce, možgani pravijo, da ... »

»Vem, vem, kaj želijo. Želijo, da takoj nadaljujem z delom, kajne?«

»Da, gospod.«

»No, jaz pa se ne strinjam s tem. Vsi imate počitek, razen mene. To ni pravično!«

»Pravzaprav ga imate,« je še naprej vztrajal živec.

»Kdaj pa?« je bilo radovedno srce.

»Hm... Na vsake pol sekunde.

»Saj res! Čisto sem pozabil. Takoj grem nazaj na delo.«

Živec si je oddahnil, kajti bil bi ob službo, če srce ne bi začelo spet delati.

Ko je živec prinesel veselo novico možganom, se je Alenka zbudila iz spanca. Njena mama in očka sta bila tako vesela, da sta v hipu planila v jok. Objeli so se in spet zaživel normalno in predvsem zdravo življenje.

Hana Železnik, 6. b

Pa še po nemško

Der Wolf

Der Wolf ist das größte Raubtier aus der Familie der Hunde. Er ist 70 bis 90 cm groß (Schulterhöhe) und bis zu 140 cm lang. Die Wölfe wiegen von 28 bis 40 Kilogramm. Die größten Wölfe leben in Sibirien und Alaska und sie wiegen bis 80 Kilogramm. Die Wölfe leben in dem Rudel. Sie leben auch in Slowenien. Sein Fell ist gelblichgrau, graubraun und dunkelgrau. In Slowenien jagt er vor allem Rehe, Wildschweine und Hirsche. Täglich isst er etwa 3 bis 5 Kilogramm Fleisch. Die Wölfe können 16 Jahre leben. Sein Gehör und sein Geruchssinn sind ausgezeichnet. Er kann andere Wölfe auf einer Distanz bis zu 9 Kilometern hören und die Wölfe können Tiere auf eine Entfernung von 2,5 Kilometern riechen. Sie sind auch sehr schnell. Seine Spitzengeschwindigkeit ist 56 bis 64 km/h.

Die Wölfe sind sehr schöne und geheimnisvolle Tiere. In Märchen sind sie immer schrecklich, aber in der Wirklichkeit sind sie nicht gefährlich für Leute.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

Zanima me ...

SAMSUNG PAMETNA ŠOLA - učenje s pomočjo napredne tehnologije

Na spletni strani sem našel zanimive informacije o Samsungovi pametni šoli. Šola lahko uporablja Samsungove izdelke, Samsung pa šolo tudi sponzorira.

Učitelji in starši lahko spremljajo uspeh otroka in se z njim pogovorijo. Predvidevam, da bi bilo veselja za učenje več, zato predlagam, da bi o tem razmislili.

Če vas zanima več, si to lahko ogledate na spodnji povezavi:

<https://www.samsung.com/si/business/mobile-solutions/samsung-school-v2-x/>

Saša Tamše, 7. b